

ת"פ 29278/06/21 - מדינת ישראל נגד יוסף עזר

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 29278-06-21 מדינת ישראל נ' עזר

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

הנאשם: יוסף עזר

בשם המאשימה: עו"ד שחר יערי

בשם הנאשם: עו"ד ויקי שמואל

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בתקיפת שכנו לבנין (חלף עבירת תקיפה גורמת חבלה שיוחסה לו), ובאיומים כלפי השכן כחלק מאותו האירוע (סעיפים 379 ו-192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, להלן: חוק העונשין), וזוהי מאישום שני בו יוחסה לו עבירת הפרת הוראה חוקית. בתמצית: על רקע תלונת השכן בפני הנאשם כנגד התנהגותם של חבריו של הנאשם, אשר טורדים את מנוחתו, החל האחרון לאיים על השכן איומים בוטים וקשים, שרק חלקם מצאו מקומם בכתב האישום. על כך נקבע בהכרעת הדין, כי "חסד עשתה המאשימה עם הנאשם כשייחסה לו אך חלק מן האיומים המתועדים" (בהקלטת שמע - ג"א), וכי "פעם נוספת הלכה המאשימה כברת דרך נכבדה לקראת הנאשם, כשלא ייחסה לו עבירת איומים בגין אמרותיו בפני השוט"ר" (באירוע מאוחר יותר, במהלך עיכובו של הנאשם בקיוסק שבניהולו - ג"א). בשונה מהאמור בכתב האישום, נקבע בהכרעת הדין כי הנאשם היכה את השכן במכה יחידה על חזהו, מבלי שהסב לו חבלה פיזית, כשהוא ממשיך ומאיים. יצוין כי טענות ההגנה באשר להתנהגותו של השכן, כאילו הלה איים מצדו על הנאשם, תקף אותו והתגרה בו - נדחו מכל וכל.

2. הכרעת הדין ניתנה ביום 11.1.22, אלא ששמיעת הטיעונים לעונש נדחתה פעם אחר פעם לבקשת ההגנה, ששקלה אפשרות לצרף את ההליך להסדר עונשי בכתב אישום שהוגש בינתיים כנגד הנאשם בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, הליך במהלכו נעצר הנאשם (ושוחרר בהמשך). סופו של יום חזרה בה ההגנה מבקשתה, וטיעוני הצדדים

לעונש נשמעו ביום 20.9.22. ב"כ המאשימה עמדה על מידת הקרבה הפיזית בין הצדדים - שכנים באותו הבנין. היא השוותה את הסיטואציה לאירוע אלימות בין בני זוג, באופן המעצים את המסוכנות שנשקפה לשכן, את הפחד שהלה חש במהלך האירוע, כפי שאף תיאר בבית המשפט, ובהתאמה מידת החומרה בה יש לראות את מעשיו של הנאשם. היא השוותה בין התנהגותו האלימה של הנאשם להתנהלותו המכבדת של השכן, שניסה ללבן את המחלוקת ביניהם בשכנות טובה ובשיח לגיטימי. משכך ביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 6 חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, לבין שנת מאסר בפועל. לחובת הנאשם שתי הרשעות (מוצגים עת/1, עת/2), האחת משנת 2015 בעבירות איומים והפרעה לשוטר, בגינה נדון למאסר על-תנאי וקנס; האחרת מיום 15.9.22 מבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעבירות כליאת שווא בצוותא ופציעה בצוותא, בגינה נדון למאסר בפועל למשך 13 חודשים (מועד תחילת ריצוי העונש עוכב בהסכמה עד יום 1.11.22, במגבלות פיקוח אנושי והרחקה מכפר יונה). לטענת ב"כ המאשימה, התנהגותו של הנאשם, אשר הסלימה בעבירה נוספת שביצע בעודו מנהל את משפטו, מקימה משנה חומרה. הוא איננו זכאי להקלה הניתנת למי שמודה ומקבל אחריות על מעשיו, וממילא לא הוצג תסקיר היכול להצביע על הפחתה במסוכנות. משכך ביקשה לגזור את עונשו של הנאשם ל-7 חודשי מאסר בפועל, שירוצו במצטבר לעונש שנגזר עליו בבית המשפט המחוזי, בתוספת מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי לשכן.

3. ב"כ הנאשם ביקש לא לזקוף לחובתו של הנאשם את ניהול ההליך, אשר בעקבותיו זוכה מחלק מן העבירות שיוחסו לו, באופן התואם, לשיטתו, את תשובתו של הנאשם לכתב האישום. עסקינן באירוע ספונטני שיצא משליטה, ואילו כתב האישום היה תואם להכרעת הדין, ניתן היה לסיים את ההליך בהסדר מותנה. הנאשם אדם נורמטיבי, בעל מספר בתי עסק, אשר מעסיק ומפרנס הן את משפחתו הגרעינית והן את משפחתו המורחבת - הוריו ואחיו. בת זוגו בהריון, עתידה ללדת את ילדם הראשון, ותקופת המאסר שנגזרה בבית המשפט המחוזי, שיקללה נתון זה, כך שהנאשם צפוי להשתחרר ממאסר (בניכוי תקופת מעצרו) עובר ללידה המתוכננת. ב"כ הנאשם הכיר, בהגנותו, בכך שלא ניתן להתעלם מהתנהגותו של הנאשם באישום המאוחר לגזר הדין (ההליך בבית המשפט המחוזי), אך ביקש לראותה באור מחמיר פחות מהאופן בו רואה אותה המאשימה. כן ביקש לשקול לטובת הנאשם את העובדה שבעקבות האירוע מושא כתב האישום נאלץ הנאשם לעזוב את דירת מגוריו - זאת כמרכיב מעין עונשי הראוי בהתחשבות. משכך ביקש לקבוע מתחם ענישה בין מאסר על-תנאי לבין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, ולהסתפק בענישה צופה פני עתיד. הנאשם בדברו האחרון טען כי "אני לא מקל ראש בדבר. אני בתקופה על הפנים נפשית וכלכלית. האישה שוקלת להפיל את הילד בגלל זה".

דיון

4. להסרת ספק ייאמר המובן מאליו - למרות הערות בית המשפט באשר לכברת הדרך שהלכה המאשימה לקראת הנאשם, כשנמנעה מלייחס לו אמירות מאיימות נוספות שנמצאו בחומרי הראיות, ברי כי עונשו ייגזר אך ורק בגין ממצאי העובדה שנקבעו בהכרעת הדין, שבבסיסם התנהגותו של הנאשם כפי שמתוארת בכתב האישום. משמע, בגזירת העונש לא יינתן משקל לאמירות מאיימות שלא נזכרו בכתב האישום.

הנאשם איים על שכנו איומים בוטים וקשים, על לא עוול בכפו של האחרון: "עוד פעם אחת אתה מתקרב אליי לבית, אני חותך לך את הפנים, אני אחתוך לך את הפנים... אני אחתוך אותך 100 פעם... אח שלי שחרר אותי מהפנים

האלה לפני שאתה מקבל חתך, עוד פעם אתה מתקרב לבית הזה אתה מת, תבדוק אותי... ואם עוד פעם אתה מתקרב לבית, אני אחתוך אותך, אם אתה עובר את הקו בית אני אחתוך אותך... אני אעשה לך טרור בבנין הזה... אני אהרוג אותך ואני אחתוך אותך ואתה תיחתך בפנים, אם תיכנס לבית אתה תיחתך בפנים...". במהלך האירוע ותוך כדי השמעת האיומים, תקף הנאשם את המתלונן במכה על חזהו. די בקריאת אמרתיו של הנאשם כדי לשער את מידת הפחד שלבטח חש השכן במהלך האירוע. על כך אוסיף את התרשמותי מכנות עדותו של השכן, שהתיישבה עם התייעוד הקולי של האירוע, בעקבותיה קבעתי כי הלה חווה אירוע מפחיד ומאיים. יותר מכך, נקבע כי השכן התנהג באופן ראוי ומתון, ניסה פעם אחר פעם לשכך את כעסו של הנאשם, ביצע מאמצים לשוחח עמו בדרך ארץ, ואף הניח את ידו על חזהו בניסיון להרגיעו, אלא שכדברי השכן "ראיתי שזה מחמם אותו עוד יותר, שהוא מגיב עוד יותר אגרסיבי, מיד הורדתי את היד".

לזכותו של הנאשם ייאמר כי האלימות הפיזית שנקט אינה ברף גבוה, מכה יחידה שלא גרמה לפגיעה מוחשית. עוד התחשבתי בכך שהאירוע לא היה מתוכנן מראש, התפתח באופן ספונטאני, ללא שותפים, ומבלי שהנאשם עשה שימוש בכלי משחית כלשהם. לחומרה - האירוע כולו נגרם בעטיו של הנאשם, ללא התגרות או מעורבות כלשהי של השכן. הנאשם איים לפגוע בשכנו פגיעה פיזית קשה וחמורה, איומים שהושמעו במהלך דקות אחדות שלבטח נדמו כנצח. העובדה שמדובר בשכנים המתגוררים בסמוך זה לזה, אכן מקימה, כטענת המאשימה, משנה חומרה, בשל חששו של הקורבן מכך שבעתיד ימצא הנאשם לממש את האיום.

5. ניתן להבין את הקושי בו נתקלו הצדדים באיתור פסיקה רלוונטית, שכן ככל שבאיומים מדובר, מנעד הענישה רחב ביותר, בתלות בחומרת האיומים, הקונקרטיות, האופן בו נאמרו, הכמות, התדירות, ומידת החשש מפני מימושם. לעתים תחתית המתחם בענישה צופה פני עתיד, פעמים אחרות בחודשי מאסר אחדים, כאלו שניתן לרצות בעבודות שירות, ובהתאמה חלקו העליון של המתחם ינוע לרוב בין 6 ל-14 חודשי מאסר. מובן כי קיימים מקרים חריגים, בהם ייקבע מתחם חמור יותר, אך זה איננו המקרה.

להתייחסותו המחמירה של בית המשפט העליון לעבירת האיומים (בצירוף תקיפה ברף נמוך), ראו רע"פ 2921/22 ליאור לב נ' מדינת ישראל (30.5.22). דובר במבקש אשר דחף את המתלוננת ברחוב, אחז בה בכוח, ומשניסטה להתרחק ממנו, שב ואחז בידה, לחץ אותן וצבט אותה בגופה. משהבחין אחר במתרחש, שאל את המבקש לפשר מעשיו, והלה הצמיד את כתפו לחזהו של האחר ודחף אותו בידו. המבקש עזב את המקום מאחר שהוזעקה משטרה, ולאחר שהשוטרים עזבו את המקום, ירק על פניה של המתלוננת, בעודו אומר לה "את עוד לא יודעת מה אני אעשה לך". בגין מעשיו הורשע המבקש, לאחר שמיעת הוכחות, בשתי עבירות תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין ועבירת איומים. בית משפט השלום גזר את עונשו של המבקש ל-3 חודשי מאסר על-תנאי. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור. בסיפא להחלטתו מצא בית המשפט העליון להעיר כי: "מעשי המבקש ראויים לכל גינוי והוקעה. במכלול הדברים, דומה כי בית המשפט השלום עשה עמו חסד רב, בהסתפקו בעונש שאינו כולל מאסר בפועל".

לאחר שנתתי דעתי לשיקולים עליהם עמדתי לעיל, אני קובע את מתחם העונש בין מאסר קצר שניתן לרצות בעבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל.

6. בגזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם לא ייזקף ניהול ההליך לחובתו, קל וחומר משמצאתי לזכותו מחלק מן העבירות שיוחסו לו. מנגד, ברי כי הלה לא נטל אחריות על מעשיו ונמנע מהבעת חרטה, שיקולים שעשויים היו להביא להקלה בעונשו. אין בידי לקבל את טענת ההגנה, כי הכרעת הדין תואמת את תשובתו של הנאשם לכתב האישום. בתשובתו לאישום הלין הנאשם כנגד התנהגותו של השכן, טען כי הלה קנטר אותו, וכי הנאשם הוא שהותקף - טענות שנדחו מכל וכל. אפילו מעמד הטיעונים לעונש, כשניתן היה לצפות כי הנאשם יכה על חטא ויבקש את סליחתו של נפגע העבירה - הוקדש לתלונות הנאשם על מצבו הקשה. אפס הפנמה של חומרת מעשיו, והיעדר אמפתיה כלשהי למתלונן. הרשעותיו הנוספות של הנאשם אינן רבות אמנם, אך רלוונטיות ומכבידות. כך הרשעתו משנת 2015 בעבירות איומים והפרעה לשוטר, וכך הרשעתו המאוחרת לאירוע דן בעבירות כליאת שווא בצוותא ופציעה בצוותא, בגינה נדון למאסר בפועל, אותו הוא עתיד לרצות בקרוב. לא למותר לציין כי האירועים מושא הרשעתו של הנאשם בבית המשפט המחוזי, בוצעו בעוד ההליך דן התנהל, נתון המדגיש את שיקול דעתו הפגום, ומעצים את המסוכנות הנשקפת ממנו לסביבתו, קרי, לא רק לשכן נפגע העבירה בהליך דן. שקלתי את טענות ההגנה בדבר תפקידו של הנאשם במשפחתו, כמי שדואג לפרנסתם של הוריו ואחיו; התא המשפחתי הצעיר שהקים לאחרונה; בת זוגו שעתידיה ללדת בקרוב; כשמכלול הנתונים מצביע על פגיעתו של עונש מאסר בפועל לא רק בנאשם, אלא אף בסביבתו הקרובה. לא מצאתי כי יש באלו כדי להצדיק תוצאה עונשית שאיננה כוללת בחובה מרכיב מוחשי של מאסר בפועל, כמובן בצד ענישה מרתיעה צופה פני עתיד, ופיצוי לנפגע העבירה. מנגד, בהינתן עונש המאסר שייגזר על הנאשם, אשר עתיד להיכנס לבית האסורים לראשונה בחייו, ובהתחשב בכך שאין מדובר בעבירה שנועדה להפקת רווח כספי, לא ראיתי לחייבו בקנס.

7. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 4 חודשי מאסר בפועל, בניכוי 4 ימי מעצר (9.6.21 עד 10.6.21, 11.6.21 עד 12.6.21). עונש המאסר ירוצה במצטבר לכל עונש מאסר אחר שהוטל על הנאשם. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו ביום 11.10.22 עד השעה 13:00 בבית מעצר "הדרים", ובלבד שיחתום על ערבות עצמית בסך 10,000 ₪. לא יחתום על ערבות עצמית, ייאסר לאלתר.
- ב. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים ממועד שחרורו מן המאסר עבירת אלימות מסוג פשע או עוון, לרבות איומים.
- ג. פיצויים בסך 3,000 ₪ אשר ישולמו לשכן נפגע העבירה (עד תביעה מס' 1). הפיצויים ישולמו ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.12.22 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיד. לבקשת הנאשם, ניתן לקזז את הפיצויים כנגד ערבון שהופקד בהליך המעצר, בכפוף לכל מניעה חוקית לרבות עיקול. למען הסר ספק, הערבון יוחזק עד התייצבות הנאשם לריצוי מאסרו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א תשרי תשפ"ג, 06 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.

